

Nr. 5-6 (274-275)
mai-iunie 2017

**vita
catholica
banatus**

Iubiți-vă așa cum v-am iubit Eu!

Veni Sancte Spiritus

ANUL XXIII NR. 5-6

Revistă lunară
editată de Episcopia
Romano-Catolică Timișoara**Adresa redacției:**Str. Traian Lalescu, nr. 34,
320050, Reșița**Tel.** 0040-255-213.660**E-mail:** redactiavcb2@yahoo.com**Nr. de aprobare:** 510 / a 1994**ISSN 1454 – 1025****Director responsabil:**

pr. Iosif-Csaba Pál

Tehnoredactare:

Bodnár Sándor

Redactori/Colaboratori:Delia Orțan, Enikő Sipos,
Christine Surdu, Constanța Bugariu,
pr. Nikola Laus jr., Elena Ștefănescu,
Claudiu Călin, Irina Vastag,
Victoria Roșoagă, Erwin Josef Tiglia.**Difuzare și abonamente:**

Anca Darida, Valerica Rebegilă.

*Imprimat la**Tipografia InterGraf – Reșița***Pentru abonamente**

Plata abonamentului se poate efectua prin mandat poștal pe adresa: Pál Iosif-Csaba, Str. Traian Lalescu 34, 320050 Reșița, sau în contul:

Parohia Romano-Catolică Reșița,
deschis la sucursala CEC Reșița,
RO89CECECS0136RON0056396▪ un abonament pentru anul 2017 - **20 RON**▪ un abonament pentru străinătate - **20 €**▪ un abonament susținător 2017 - **70 RON**

S.C. REMOTREFF S.R.L.

CABINET STOMATOLOGIC

Reșița, Bd. Republicii, bl. 9/II/4
Str. Progresului, bl. 2/V/8**Dr. TREFIL ANTONNIO REMMO****Mobil: 0722/428033**CABINET STOMATOLOGIC &
LABORATOR DENTARReșița, Str. Laminoarelor nr. 50
Tel. 0255-210.804OBTURAȚII ȘI LUCRĂRI
DIN COMPOZIT ȘI PORȚELAN

8

Zi de reculegere la Tirol

În data de 1 aprilie a avut loc la Tirol o zi de reculegere în Postul Mare pentru tinerii din Arhidiaconatul Montan. Noi tinerii din Caransebeș, opt tineri împreună cu Sr. Mariana, am plecat la drum cu speranță și bucurie în suflet și cu inima deschisă pentru a învăța, a aprofunda, a lua ceva cu noi și mai ales pentru a încerca să ne pregătim spiritual pentru învierea Domnului. Tirol a fost locația care avea...

16

Tiefe Sehnsucht nach Himmel

Die Antwort auf die Frage nach dieser inneren Sehnsucht gibt uns Jesus selbst. Im Evangelium heißt es: „Siehe ich bin bei euch alle Tage bis zum Ende der Welt.“ Seine Menschwerdung war kein kurzes irdisches Zwischenspiel (...). Daher müssen wir auch nicht in weiter Ferne suchen, nicht zu hoch empor blicken, wenn wir nach Jesus Christus Ausschau halten. Er ist nicht weit ...

10

Întâlniri diecezane pentru familii

În 18 martie a avut loc în parohia din Iosefin Timișoara o nouă întâlnire dedicată familiilor din dieceză. Părintele Benjamin Pălie, paroh de Gârnic, a condus întâlnirea și a ținut, în aceeași perioadă, Triduumul Pascal. Prima temă s-a concentrat asupra educației creștine continuă a copiilor în cadrul familiei, dar și asupra rolului creștinilor de a se simți responsabili de cei din jurul ...

13

Egység a családban

Kiemeltük azt a sok jó és pozitív tulajdonságot, amit házasársunkban felfedezünk, sajnos néha elfelejtünk, de újra felismerhetjük. Jó volt kimondani és hallani, hogy mennyi sok jól látunk egymásban. Elhatároztuk, hogy ezekre jobban odafigyelünk, sőt igyekszünk egymásból minél inkább a jó előhozni. Mindezt nem egyedül kell tennünk, mert Isten kegyelme, szeretete ott van mindig velünk.

Ritmul lui Dumnezeu

Zilele trecute spunea cineva - despre care știam că organizează multe programe, și chiar îl admiram pentru acest lucru - că „din cauza multor programe, din pricina multor activități, riscăm să nu avem timp pentru prieteni, pentru familie”. Însă am văzut și contrariul, când unii oameni nu îndrăznesc să întreprindă ceva, nu organizează nimic, stau tot timpul închiși doar în cercul lor de prieteni. Mă gândeam, oare ce ar putea da echilibrul? Oare ce părere are Isus despre acest lucru, cum a făcut El, ce învățăm de la El în această privință?

Observăm că El urmează, aproape cu încăpățănare, ritmul, mersul Tatălui. Vedem acest lucru la nunta din Cana, când Maria, mama Lui, îi spune că nu mai au vin: „Ce ne privește pe mine și pe tine, femeie, încă nu a venit ceasul meu” (cf In 2,4), răspunde El. - Vedem că nu face nimic, până când nu este voința Tatălui. La fel se comportă și atunci, când primește vestea că prietenul lui, Lazăr, este bolnav: Ori de câte ori era chemat la vreun bolnav, mergea imediat, de astă dată, însă, mai zăbovește două zile, și abia atunci pornește. Încă nu era voința Tatălui.

În vârtejul vieții noastre putem descoperi **două posibilități** pentru a reuși să rămânem calmi, să ne trăim viața cu bucurie și demnitate, fără grabă și îngrijorare exagerată, dar totuși făcând bine partea noastră:

Mereu **să căutăm ritmul lui Dumnezeu**. Aici vom avea multe tentații: să preluăm ritmul lumii, va veni teama că vom rămâne în urmă, vor apărea fel și fel de nevoi

artificiale de a construi, de a cumpăra, de a vizita, doar pentru că și alții fac așa. Astfel foarte ușor ne pierdem calmul, liniștea... Poate că am „realizări mari” în ceea ce privește averea, cariera, dar îmi dau seama, după o vreme, că „n-am avut timp pentru viață!” Ne vine bine îndemnul lui Isus: „*Ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă își pierde sufletul?*” (cf Mc 8,36).

Și fiindcă suntem subiectivi când e vorba despre noi înșine, nu știm cât este de ajuns, cât este „necesar”, de multe ori exagerăm, de aceea **avem nevoie de o comunitate cristică**. În comunitatea cristică, unde fiecare caută care este voința lui Dumnezeu, vocea Lui Isus se amplifică, vedem mult mai clar și pentru propria viață, ce avem de făcut, și primim și putere. Nu întâmplător pe parcursul istoriei, marea majoritate a acelor care au contribuit în mod deosebit la reînnoirea Bisericii trăiau în comunități. Este de ajuns să citim viețile sfinților.

Și dacă ne mai gândim la succes în adevăratul sens al cuvântului, avem tot motivul să avem **încredere în Dumnezeu**: mai puternic decât El nu este nimic și nimeni. Dacă îmi cere să merg pe o cale, El are puterea să mă facă eficient și fericit pe acea cale.

Toate acestea le putem considera adevărate, dar doar Duhul Sfânt, pe care Îl invocăm în această perioadă, poate să ni-l așeze astfel în inimă, încât să devină viață, și una împlinită.

Pál Iosif Csaba

Papa Francisc în Duminica Floriilor: Isus ne cere să-l recunoaștem nu doar în clipurile video de pe Internet

„Pentru a-l urma cu fidelitate pe Isus, să cerem harul de a o face nu prin vorbe, ci prin fapte, și să avem răbdarea de a suporta crucea noastră: să nu o refuzăm, să nu o aruncăm, ci privind la el, să o acceptăm și să o ducem zi de zi”: a spus papa Francisc la predica Sfintei Liturghii din Duminica Floriilor, celebrată pe esplanada bazilicii Sfântul Petru. (...) La finalul Sfintei Liturghii a avut loc momentul emoționant în care tinerii de la Cracovia, care în 2016 au găzduit ultima Zi mondială a tineretului, au înmănat Crucea și icoana mariană a acestei Zile tinerilor care o vor găzdui pe următoarea, ce va avea loc în 2019 în Panama.

La predica Sfintei Liturghii din Duminica Floriilor papa Francisc a subliniat că Isus ne cere să-l contemplăm nu doar în imaginile sau clipurile video de pe Internet, ci și în cei care astăzi, sub privirile noastre, suferă asemenea Lui.

„Această celebrare are o îndoită savoare, dulce și amară, de bucurie și de durere, pentru că îl celebrăm pe Domnul care intră în Ierusalim și este aclamat de discipolii săi ca rege; în același timp, este proclamată solemnă relatarea evanghelică a Pătimirii sale. De aceea, inima noastră simte un contrast sfâșietor și simte într-o anumită măsură ceea ce trebuie să fi simțit Isus în inima sa în acea zi, o zi în care s-a bucurat cu prietenii săi și a plâns, deopotrivă, asupra Ierusalimului.

Evanghelia proclamată înainte de procesiune (cf. Mt 21, 1-11) îl descrie pe Isus care coboară de pe Muntele Măslinilor călare pe un măgăruș, pe care nimeni nu mai urcase înainte; scoate în evidență entuziasmul discipolilor, care îl însoțesc pe Învățătorul lor cu aclamații festive; e verosimil să ne închipuim că acest fapt i-a molipsit pe copiii și tinerii orașului, care s-au alăturat alaiului cu strigătele lor. Isus însuși recunoaște în această primire de bucurie o putere de nestăvilit voită de Dumnezeu, iar fariseilor scandalizați le răspunde: «Vă spun, dacă aceștia vor tăcea, vor striga pietrele» (Lc 19,40).

Dar acest Isus, care, după Scripturi, intră chiar în acest fel în Orașul sfânt, nu este un amăgit care împarte năluciri, nu este un profet «new age», un vânzător de fum, dimpotrivă: este un Mesia foarte determinat, cu fizionomia concretă a slujitorului, slujitorul lui Dum-

nezeu și al omului care merge la pătimire; este marele Răbdător al suferinței umane. (...)

El a spus în mod vădit discipolilor săi: «Dacă cineva vrea să vină după mine, să renunțe la sine, să-și ia crucea și să mă urmeze» (Mt 16,24). Nu a promis niciodată onoruri și succese. Evangheliile vorbesc clar. I-a avertizat întotdeauna pe prietenii săi că aceasta este calea sa și că biruința finală avea să treacă prin patimă și cruce. Și pentru noi este valabil același lucru. Pentru a-l urma cu fidelitate pe Isus, să cerem harul de a o face nu prin vorbe, ci prin fapte, și să avem răbdarea de a suporta crucea noastră: să nu o refuzăm, să nu o aruncăm, ci privind la el, să o acceptăm și să o ducem zi de zi.

Și acest Isus, care acceptă să i se spună «Osana!» deși știe bine că îl așteaptă «Răstignește-l!», nu cere de la noi să-l contemplăm doar în tablouri și în fotografii, sau în clipurile video care circulă pe Internet. Nu. El este prezent în numeroși frați și surori care astăzi, astăzi îndură suferințe asemenea lui: suferă din cauza unei munci de sclav, suferă pentru dramele din familie, pentru boli... Suferă din cauza războaielor și a terorismului, din cauza intereselor care pun armele în mișcare și le fac să lovească. Bărbați și femei înșelați, înjosiți în demnitatea lor, aruncați... Isus este în ei, în fiecare dintre ei și cu acea față desfigurată, cu acea voce stinsă, ne cere să fie privit, să fie recunoscut, să fie iubit.

Nu este un alt Isus: este același care a intrat în Ierusalim în mijlocul ramurilor de palmier și de măslin care fluturau. Este același care a fost pironit pe cruce și a murit între doi răufăcători. Nu avem un alt Domn în afară de El: Isus, smeritul Rege al dreptății, al milostivirii și al păcii”.

ro.radiovaticana.va

Îmbogățirea credinței noastre odată cu ... anotimpurile (II)

Reluând tematica articolului trecut, continuăm meditația asupra ultimelor două anotimpuri rânduite de Creator pentru a ne reda frumusețea naturii și pentru îmbogățirea vieții oamenilor.

- **toamna și credința noastră:** cu toții știm ce reprezintă toamna: este perioada recoltelor, perioada roadelor bogate. Însă cartea Proverbelor ne atrage atenția: **”Toamna, leneșul nu ară; la secerat ar vrea să strângă roade, dar nu este nimic!”** (Prov 20,4) Dacă nu am sădit nimic bun, dacă nu am cultivat semințele unei credințe vii, semințele unui suflet curat, ale unei minți neprihănite și ale bunătații inimii, cum ne-am putea aștepta să culegem roade bogate, roadele binecuvântării? Inclusiv cartea Deuteronomului ne atenționează: **”Să nu semeni în via ta două feluri de semințe, ca nu cumva să întinezi și rodul seminței pe care ai semănat-o, și rodul viei.”** (Deut 22,9) Nu putem pretinde că suntem credincioși, dacă trăim conform tendințelor actuale păcătoase și denigrante care contravin voinței lui Dumnezeu. (...) **”Ce seamănă omul, aceea va și secera. Cine seamănă în firea lui pământescă va secera din firea pământescă putrezirea, dar cine seamănă în Duhul va secera din Duhul viața veșnică. Să nu obosim în facerea binelui, căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.”** (Gal 6,7-9) De aceea, este prioritar să avem grijă ce anume sădăm – în viața noastră și a celor din jur – ca și copii ai Domnului, și ce cultivăm ca și credincioși autentici, astfel încât să culegem periodic roade pentru traiul nostru pământesc, dar și

pentru împărăția cerului, pentru o existență fructuoasă, îmbogățită cu roadele Duhului Sfânt: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga-răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința.

- **iarna și credința noastră:** gândindu-ne la iarnă, putem asocia caracteristica acestui anotimp cu acele dați în care preferăm să ne retragem în adăpostul sigur al brațelor Tatălui ceresc, pentru a petrece mai mult timp cu El în liniște și tăcere, în meditație și reculegere. Iarna sunt reprezentative momentele în care ne bucurăm de timpul Adventului, de sărbătoarea nașterii Mântuitorului, dar și când ne bucurăm de zăpada imaculată pe care Dumnezeu o coboară din cerul Său. Zăpada care ne amintește de frumusețea purității sufletești și trupești, după cum indica profetul: **”De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.”** (Is 1,18). Pe de altă parte, așa cum vara trebuie să avem grijă să nu ne lăsăm sufocați de prea multe atracții păcătoase, să nu ne lăsăm toropiți de căldura excesivă a patimilor și viciilor adânc înrădăcinate în noi, la fel de precauți ar trebui să fim și în timpul iernii și să veghem pentru ca nu cumva credința noastră să se răcească sau, și mai rău, să înghețe, ajungând într-un punct mort, într-un stadiu inert. Fiind zilele scurte și nopțile lungi, iarna este anotim-

pul predilect pentru a reflecta mai des la condiția noastră umană, la sensul existenței noastre pe pământ (existență pre-mergătoare pentru cer), un prilej de a citi mai mult, de a studia mai atent și de a medita mai adânc la Cuvântul Domnului din Sfânta Scriptură.

Până la urmă, **”Cât va fi pământul, nu va înceta sămănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea!”** (Gen 8,22) Astfel că, indiferent dacă vorbim de iarnă sau de vară, de toamnă sau de primăvară, de zi sau de noapte, avem datoria și misiunea de a ne purta zi de zi credința cu demnitate, de a mărturisi cu curaj adevărul lui Cristos și de a trăi în coerență cu poruncile Dumnezeului nostru (...). Suntem invitați să ne bucurăm de întreaga creație, să prețuim și să valorificăm frumusețea naturii și a mediului care ne înconjoară, precum și să păstrăm cu grijă tot ceea ce Tatăl ceresc ne-a încredințat pe acest pământ. (...) Viața ne-a fost dăruită cu scopul de a o transforma în motiv de bucurie pentru Cel preainalt și pentru semenii noștri, precum și pentru a deveni o neobosită cinste și laudă aduse în orice timp Domnului, Mântuitorului și Regelui nostru veșnic: **”Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme; lauda Lui va fi totdeauna în gura mea.”** (Ps 34, 1)

Pr. Nikola Laus jun.

Obiceiuri de Paști

Responsabila Grupului de Sanctuar Pelerin „JUNIOR SCHOENSTATT”, Larissa Piklor, din jud. Arad, a aflat de la membrii grupului care este obiceiul de Paști preferat al fiecăruia. Acest grup are și un moto al său, și anume: „Trăiesc doar pentru iubire!” (P. Josef Kenrich)

Care este obiceiul tău preferat de Sfintele Paști și de ce?

– Opinii de la juniori –

Obiceiul meu preferat de Sfintele Paști este când mergem la biserică împreună cu familia, pentru că îmi place să fiu acolo, aproape de Dumnezeu, împreună cu familia mea și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru acest lucru.

Piklor Larissa – 13 ani

Obiceiul meu preferat de Sfintele Paști este să îmi petrec timpul cu familia (și prietenii) și să vopsesc ouăle de Paști. Aceste obiceiuri sunt

preferatele mele deoarece sărbătorile sunt foarte importante pentru mine și îmi place să îmi petrec timpul cu familia.

Doba Elisa – 12 ani

Obiceiul meu preferat de Sfintele Paști este când, după slujba de la biserică, ne adunăm toți să ciocnim ouă, discutăm și mâncăm, pentru că atunci parcă mă simt în largul meu, lângă cei dragi mie.

Mocuța Cristian – 12 ani

Obiceiul meu preferat de Sfintele Paști este să ciocnesc ouăle, deoarece când ciocnesc ouă de Paști, simt că Dumnezeu este lângă mine.

Kovács Andrei – 13 ani

Obiceiul meu preferat de Sfintele Paști este să vopsesc ouăle în familie, de la mic la mare, prin diferite feluri, simțind armonia dintre cântecul religioase și iubirea familiei noastre. Un alt obicei pe care îl fac împreună cu familia mea, este să

merg la biserică în noaptea Sfintelor Paști cântând împreună cu ceilalți și înconjurând biserică. Îmi plac foarte mult aceste obiceiuri deoarece mă fac fericită.

Bătrîn Denisa – 12 ani

Obiceiul meu preferat de Sfintele Paști este vopsitul ouălor, pentru că toată lumea știe că primele ouă au fost vopsite de către Iisus Hristos cu sângele său roșu și de atunci se păstrează tradiția aceasta.

Zuba Andreea – 12 ani

Obiceiul meu preferat de Sfintele Paști este de a vopsi ouăle în culori și de a le decora cu abțibilde, deoarece este frumos să decorezi sau să vopsești ceva pentru o sărbătoare.

Crauciuc Alexandra – 12 ani

Grupul de Sanctuar Pelerin „JUNIOR SCHOENSTATT” urează tuturor credincioșilor Sărbători ferice, pline de dragoste și iubire!

„Faceți ca lumea să fie mai bună!”

Mesajul papei Francisc pentru cea de-a 32-a Zi mondială a tineretului (9 aprilie 2017)

„Voi puteți face lumea mai bună. Lăsați o amprentă care să marcheze istoria voastră și a celorlalți. Nu fiți «tineri-canapea», care se complac în comoditate fără a se lăsa deranjați de cineva. Biserica și societatea au nevoie de voi”: spune papa Francisc în mesajul video pe care l-a transmis în vederea Zilei mondiale a tinerilor 2017, care a ajuns la cea de-a 32-a ediție și a fost marcată la nivel diecezan (sau parohial) în Dumineca Floriilor, 9 aprilie. Clipul video reprezintă, practic, un rezumat al mult mai amplului mesaj al Sfântului Părinte pentru Ziua mondială a tineretului 2017, pe tema „Lucruri mari mi-a făcut cel Atotputernic” (Lc 1,49). Textul mesajului a fost publicat în 21 martie 2017, de Sala de Presă a Sfântului Scaun.

„Dragi tineri”, afirmă pontiful, „cu amintirea plină de viață a întâlnirii noastre de la Ziua mondială a tineretului din 2016 de la Cracovia, am pornit la drum spre următorul țel care, cu voia lui Dumnezeu, va fi Panama în 2019. Pentru mine sunt foarte importante aceste momente de întâlnire și dialog cu voi și am vrut ca acest itinerar să se facă în armonie cu pregătirea următoarei adunări a Sinodului Episcopilor, care este dedicat vouă, tinerilor.

Pe acest drum ne însoțește Maica noastră, Fecioara Maria, și ne însușește cu credința sa, aceeași credință pe care o exprimă în cântarea sa de laudă. Maria spune: «Mari lucruri mi-a făcut Cel Atotputernic» (Lc 1,49). Ea știe să-i aducă mulțumire lui Dumnezeu, care a privit la umilința ei, și recunoaște marile lucruri pe care El le împlinește în

viața ei. Pornește în călătorie pentru o întâlnire pe vara ei, Elisabeta, care este înaintată în vârstă și are nevoie de apropierea ei. Nu rămâne închisă în casă, pentru că nu este una dintre «tinerii-canapea» care caută să se simtă comod și în siguranță fără a fi deranjați de cineva. Ea este mișcată de credință, pentru că credința este inima întregii istorii a Maicii noastre.

Dragi tineri, și Dumnezeu privește la voi și vă cheamă. Și când o face, vede toată dragostea pe care sunteți în măsură să o dăruieți. Asemenea Fecioarei de la Nazaret, puteți face lumea mai bună, pentru a lăsa o amprentă care să marcheze istoria, pe a voastră și a multor alora. Biserica și societatea au nevoie de voi. Prin abordarea voastră, prin curajul pe care-l aveți, cu visele și idealurile voastre, cad zidurile imobilismului și se deschid căi care ne conduc spre o lume mai bună, mai justă, cu mai puțină cruzime și mai multă omenie. În timpul acestui drum vă încurajez să cultivați o relație de familiaritate și prietenie cu Sfânta Fecioară. Este mama noastră. Vorbiți-i ca unei mame. Împreună cu ea, aduceți mulțumire pentru darul prețios al credinței pe care l-ați

primit de la străbunii voștri și încredințați-vă viața voastră întreagă. Ca o mamă bună, ea vă ascultă, vă îmbrățișează, vă vrea binele, merge împreună cu voi. Vă asigur că, dacă o veți face, nu veți regreta.

Pelerinaj reușit spre Ziua mondială a tinerilor din 2019!”, încheie papa Francisc mesajul video transmis tinerilor din lumea întreagă.

În mesajul scris, Sfântul Părinte precizează că Ziua mondială a tinerilor din Panama va avea ca temă răspunsul pe care Fecioara Maria l-a dat îngerului Gabriel: „Iată, slujitoarea Domnului: fie mie după cuvântul tău” (Lc 1,38). În același mesaj, pontiful amintește tinerilor că adunarea Sinodului Episcopilor din octombrie 2018 va avea ca temă „Tinerii, credința și discernământul vocațional”. „Ne vom întreba”, scrie Sfântul Părinte, „cu privire la modul în care voi, tinerii, trăiți experiența credinței în mijlocul provocărilor din timpul nostru”. Totodată, „vom aborda chestiunea referitoare la cum puteți duce la maturizare un plan de viață, prin discernământul vocației voastre, înțeleasă în sens larg, adică la căsătorie, în domeniul laical sau profesional, sau la viața consacrată și la preoție. Îmi doresc”, mai spune papa Francisc, „să existe o mare armonie între parcursul spre Ziua mondială a tineretului din Panama și parcursul sinodal”.

www.radiovaticana.va

Zi de reculegere la Tirol

În data de 1 aprilie a avut loc la Tirol o zi de reculegere în Postul Mare pentru tinerii din Arhidiaconatul Montan.

Noi tinerii din Caransebeș, opt tineri împreună cu Sr. Mariana, am plecat la drum cu speranță și bucurie în suflet și cu inima deschisă pentru a învăța, a aprofunda, a lua ceva cu noi și mai ales pentru a încerca să ne pregătim spiritual pentru învierea Domnului. Tirol a fost locația care avea să ne pregătească pentru acest eveniment important și locul unde am petrecut ziua de reculegere alături de tineri din alte parohii ale arhidiaconatului nostru. Am participat într-un număr de aproximativ de 35 de tineri și am avut ca temă: *Misiunea de a muri și a învia zilnic cu Cristos.*

La cateheză am vizionat un scurt metraj despre Nick Vujicic și despre cum acesta a prins curaj cu ajutorul altora să își depășească imperfecțiunile și fricile. La sfârșitul acestui scurt metraj, sora Alexandra din Lugoj, care a ținut cateheza, ne-a vorbit despre tema întâlnirii, despre ce înseamnă *să murim și să înviem zilnic cu Cristos*. După cateheză a urmat să ne împărțim în grupuri mici de 5 persoane. Grupurile s-au format prin primirea unei bucăți de puzzle dintr-o poză. Noi urma să ne găsim ca să formăm poza întreagă și să mergem în acea formulă de grupuri spre locul unde ne rugam împreună Căminul Sfintei Cruci.

Pe drum am vorbit despre întrebările pe care ni le-a dat Sr. Alexandra la cateheză.

Drumul Crucii l-am parcurs prin sat până la cimitir. A fost o experiență bună, în care am avut posibilitatea să medităm la drumul crucii parcurs de Isus, dar și la

drumul nostru propriu.

La cercetarea cugetului care a urmat după luarea prânzului, am stat în rugăciune și am reflectat la păcatele și greșelile noastre. La ce ar trebui să facem ca să nu mai păcătuim. Ce pas ar trebui să facem ca să primim și să simțim iertarea lui Dumnezeu în viața noastră. Pentru cei care au dorit a fost și ocazie de spovadă.

Sfânta Liturghie a fost punctul culminant al zilei de reculegere. Alături de Pr. Alin Irimiciuc, paroh de Bocșa, care a organizat această întâlnire, Pr. Daniel Pozsonyi, capelan de Lugoj și Pr. Pál József Csaba, paroh de Reșița și arhidiacon al Banatului Montan, ne-am rugat, am cântat împreună și i-am mulțumit bunului Dumnezeu pentru ziua frumoasă pe care am petrecut-o în Tirol și pentru învățăturile Lui. Ziua de reculegere a fost o ocazie minunată pentru a trăi astfel o zi din timpul Postului Mare și pentru a ne pregăti spiritual pentru Învierea Domnului.

Mulțumim celor care au organizat această întâlnire și ne-au dat posibilitatea să ne întâlnim din nou, cu noi înșine, cu alți tineri și cu Dumnezeu. El să-i răsplătească pe toți cu harurile și binecuvântarea Lui.

Bîrcă Oana

Parohia Romano-Catolică Caransebeș
(Foto Lorette Zarin)

Das glückliche Blatt

Hoch an einem der oberen Zweige der dicken alten Buche wohnte ein Blatt. Es war ein schönes Blatt mit einer feinen Struktur und einem saftigen, tief dunklem Grün. Zwei klitzekleine goldgelbe Tupfer, die fröhlichen Blattaugen ähnelten, schmückten seinen Rücken. Ein bisschen unterschied es das Blatt auch von seinen Blattgenossen am Baum. Das erfüllte das Blatt mit einem heimlichen Stolz und es war sehr zufrieden mit seinem Leben.

„Ich bin ein Glücksblatt“, sagte es eines Tages, als es wie so oft seine Blicke weit über das sommerliche Land schweifen ließ. „Von hier oben

kann ich die ganze Welt sehen, den Himmel, die Sonne, den Mond und die Sterne. Was will man mehr vom Leben?“

„Aber du bist nicht frei“, warf die Wildtaube, ein. „Dein Baum hält dich fest.“

„Er gibt mir Halt und ein Zuhause. Ein gutes Zuhause. Selbst in stürmischen Zeiten“, erwiderte das Blatt. „Sag! Wer hat schon so viel Glück wie ich?“

„Na ja. Das ist Ansichtssache.“ Die Taube plusterte ihr Gefieder auf. „In der Freiheit liegt das Glück allein.“

Lange sah das Blatt der Taube hinterher.

„Seltsam! Ich bin doch frei“, murmelte es, sah sich um, blickte zu den

Bergkämmen hinüber, blinzelte den Wolken zu, ließ sich von der Sonne wärmen und war zufrieden.

„Was ist Freiheit?“, fragte es in den Folgetagen die Vögel, Schmetterlinge, Bienen, Käfer und Eichhörnchen, die zu Besuch vorbeikamen.

„Das Leben“, antworteten sie und ein Eichhörnchen fügte hinzu. „Das Leben, das jeder so zu führen vermag, wie es seiner Art entspricht, macht frei.“

„Und glücklich?“, fragte das Blatt, dem diese Antwort sehr gut gefiel, schnell.

„Wer sich frei fühlt, ist auch glücklich.“
Das Blatt war zufrieden. Es war glücklich. Es war frei.

(Elke Bräunling)

Completând cu atenție careul de mai jos, vei obține, pe verticala A-B numele celei pe care o cinștim, în mod deosebit, pe tot parcursul lunii mai.

A

[illegible]

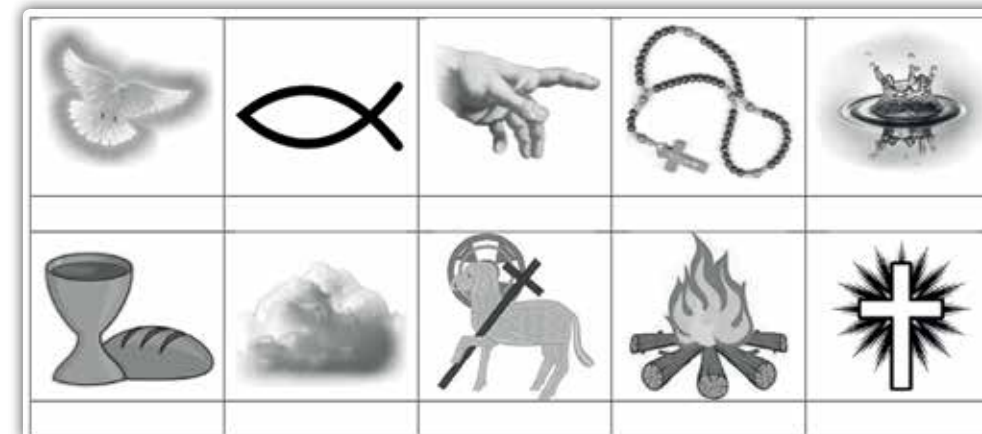
B

1. Orașul unde s-a născut Isus.
2. Localitatea unde a copilărit Isus.
3. Important oraș, unde a pătimit, a fost îngropat și a înviat Isus.
4. Logodnicul Sfintei Fecioare.
5. Ucenicul care s-a angajat să aibă grijă de Măicuța Sfântă.

A Szentlélek bibliai jelképei, szimbólumai

Nevezd meg a szimbólumokat és írd minden kép alá!

Csak azokat a kockákat színezd narancssárgára, amelyek a Szentlelket szimbolizálják!

Întâlniri diecezane pentru familii

În 18 martie a avut loc în parohia din Iosefin Timișoara o nouă întâlnire dedicată familiilor din dieceză. Părintele Beniamin Pălie, paroh de Gârnic, a condus întâlnirea și a ținut, în aceeași perioadă, Triduumul Pascal.

Prima temă s-a concentrat asupra educației creștine continuă a copiilor în cadrul familiei, dar și asupra rolului creștinilor de a se simți responsabili de cei din jurul lor.

Apoi a urmat tema propusă de părintele Macedon, în care am descoperit diferența dintre trăire și sentiment. Pe când trăirea nu o putem controla, și nu e nici bună nici rea, sentimentele implică voință din partea noastră, de aceea, dacă trăirea nu e păcat, sentimentul poate fi. Deși trăirile nu le putem controla, totuși ele pot fi o măsură a stării sufletului nostru.

În ultima parte a întâlnirii s-a discutat despre familiile mixte și speranța că rolul lor în lume este să ajute la unirea creștinilor prin încercarea lor de a crea unitate în familia proprie.

La grupurile mici s-a răspuns la următoarea întrebare: „Care sunt valorile societății noastre?”. Câteva

dintre cele menționate sunt: multiculturalitatea, ecologia și grija pentru pământ, pacea, solidaritatea cu nevoiașii, concediul de creștere a copilului, precum și multe altele. S-a povestit despre proiectul de strângere de dopuri pentru cumpărarea de scaune cu rotile, proiect care se desfășoară cel puțin în trei orașe ale României: Reșița, Timișoara și București.

Cea de a doua întrebare s-a învârtit în jurul programului specific al creștinilor în familie. S-a vorbit despre rugăciunea cu copiii, despre a face o cercetare a conștiinței la ora 12, despre rugăciunea pentru pace în lume, rugăciunea în timpul lucrului, rugăciunea de mulțumire pentru binecuvântările primite în ziua respectivă, citirea de cărți cu morală creștină copiilor.

Întâlnirea s-a terminat cu o sfântă liturghie, la care participanților li s-au alăturat și alte persoane din parohia Iosefin.

Helena Costescu

În data de 11 martie 2017 a avut loc o întâlnire diecezană a familiilor în parohia Maria Zăpezii din Reșița.

Temele principale au fost „Iubirea între soți și misiunea lor”, prezentată de familia părintelui protopop greco-catolic Silviu Bindea din Orăștie și „Educația creștină a copiilor în familie”, prezentată de familia părintelui protopop greco-catolic Ovidiu Cozmuța din Oravița. Pe lângă cei prezenți din Reșița s-au aflat și familia Piklor din Arad și familia Valea din Timișoara. Programul a început la ora 10 cu mărturii concrete din familiile celor doi preoți, după care au fost adresate întrebări celor două familii.

Părintele Silviu cu soția Iuliana ne-au împărtășit experiența lor de viață, cum Dumnezeu a decis să-i trimită la Orăștie, într-un loc pe care ei nu-l cunoșteau, și cum și-au început misionariatul cu enoriașii de acolo. Ne-au mărturisit cât de greu a fost la început, dar, în ciuda tuturor dificultăților, au acceptat ceea ce Dumnezeu pregătise pentru ei. Au simțit că acasă nu e un anumit loc, ci acasă este acolo unde te simți bine cu tine și unde îl ai pe Dumnezeu. A fost subliniată importanța Euharistiei și a rugăciunii în viața familiilor.

Părintele Ovidiu și soția Liliana ne-au împărtășit relația lor cu cei 4 copii. Au subliniat importanța de a nu lua decizii imediate, ci de a acorda timp situațiilor, pentru a le putea vedea în lumina lui Dumnezeu. O altă idee importantă a fost aceea de a acorda timp discuțiilor cu copiii, chiar dacă suntem antrenați în viteza vieții cotidiene și că trebuie să-i facem să iubească cuvântul lui Dumnezeu, prin exemplul propriu.

După prânz au urmat grupurile mici unde s-a discutat pe baza întrebărilor lansate de cele două familii. Întâlnirea s-a terminat cu sfânta liturghie, unde copiii familiilor au prezentat ce au lucrat ei în decursul zilei.

Familia Batki

Egyházmegyei Ifjúsági Találkozó

Temesváron az első egyházmegyei ifjúsági találkozót 1997 májusában ft. Kapor János akkori ifjúsági lelkes, jelenleg a Millenniumi templom plébánosa, kezdeményezte és szervezte a temesvári Püspökséggel közösen. Azóta hagyomány, hogy a fiatalok mindig ebben a hónapban tartják összejövetelüket. Idén május 13-án immár huszonegyedik alkalommal szervezi meg a találkozót a temesvári Püspökség.

A temesvári egyházmegye katolikus fiataljait tömörítő rendezvény változatos programmal várja a fiatalokat, a katekézis és kiscsoportos tevékenység mellett szórakoztató játékok, városnézés, kulturális program várja az érdeklődőket.

Ministránsok zarándoklata Máriaradnára

A temesvári Egyházmegyei Ifjúsági Központ szervezésében június 17-én, szombaton a ministránsok máriaradnai zarándoklatára kerül sor. A szentmise a bazilikában 10 órakor kezdődik. Ezt követően a gyermekek 16 óráig különböző szórakoztató műsorokon vesznek részt Lippafüreden.

Húsvéti bárányt és sonkát vittek magyar zarándokok Ferenc pápának

Három levágott húsvéti bárányt és hetvenkét sonkát vittek Ferenc pápának csévharaszi zarándokok, az ételadományt az április 5-i, szerdai általános kihallgatáson adták át a katolikus egyházfőnek.

Antal András állandó diakónus, a csévharaszi plébánia vezetője és a zarándoklat szervezője az MTI-nek elmondta: a felajánlott bárányokból egyet a Szent Márta-ház húsvéti asztalára, egy 17 kilogrammos sonkát személyesen Ferenc pápának, egyet pedig XVI. Benedek emeritus pápának szántak. Azok a húsvéti sonkák, amelyekkel „Ferenc pápa szegényeit”, vagyis a Rómában élő hajléktalanokat szeretnék megajándékozni, a vatikáni alamizsnahivatalba kerültek.

Antal András kitért arra: a tizenöt tagú csoport a csévharaszi plébánián dolgozó szegényekből, az egyházközség híveiből és a falu vezetőiből verbuválódott. A bárányokat a plébánia tangazdaságában nevelték, és a sonkák többségét is az ott dolgozó szegények készítették, illetve ajánlották fel.

A szentatyának szánt sonkát Antal András diakónus, Bodor István és Habsburg-Lotharingiai Eduárd szentszéki nagykövet tartotta oda áldásra Ferenc pápának.

A zarándokcsoport április 3-án, hétfő reggel Beer Miklós váci megyéspüspök áldásával indult útnak – ismertette Antal András

A katolikus püspökök aggódnak a marosvásárhelyi Római Katolikus Líceum sorsa miatt

Bukarest, 05.04.2017

A Romániai Katolikus Püspökkari Konferencia aggódva vett tudomást a marosvásárhelyi Római Katolikus Teológiai Líceum helyzetéről, melynek működését akadályozza és veszélyezteti egy, a jogállamiság elvei szerint megalapozatlan és nem ellenőrzött feljelentés.

A Marosvásárhelyi Római Katolikus Líceumot a Gyulafehérvári Római Katolikus Érsekség hozta létre azzal a céllal, hogy a törvényesen elismert és tiszteletben tartott kegyek között működve biztosítsa a szellemi és emberi fejlődés lehetőségét azon diákoknak, akik szüleikkel együtt, saját elhatározásukból egy ilyen oktatási intézményt választanak.

Ismervén az elmúlt hónapok azon történéseit, melyek a Marosvásárhelyi Római Katolikus Líceum körül zajlottak, a romániai katolikus püspökök úgy vélik, hogy azok a lépések, amelyeket az intézmény vezetőse, a tanári testület, a diákok és szüleik ellen tettek sértik annak az együttműködési megállapodásnak az előírásait, amelyet a Romániai Katolikus Püspökkari Konferencia és az Oktatási és Kutatási Minisztérium kötött az egyházak által létesített oktatási intézményekről. Ugyanakkor a Romániai Katolikus Püspökkari Konferencia elfogadhatatlannak tartja mindazon eljárásokat, amelyeknek céljuk azon családok megfélemlítése, akik ezt az oktatási formát választják, amelyet a Romániában jelenleg ér-

vényben levő törvények szerint szervezték meg.

A Romániai Katolikus Püspöki Konferencia kéri az illetékes szerveket, az Oktatási és Kutatási Minisztériumot, a Maros Megyei Tanfelügyelőséget, a marosvásárhelyi Polgármesteri Hivatalt, hogy sürgős és hatékony intézkedéseket tegyenek a helyzet megoldásának érdekében, azért, hogy a fent említett oktatási intézmény zavartalanul tovább folytathassa oktató tevékenységét.

A romániai katolikus püspökök ugyanakkor arra kérnek minden érintettet, hogy kötelezze el magát a jogállamiság alapvető elveinek a tiszteletben tartása mellett, ideértve azokat is, amelyek a romániai vallási kisebbségek jogait érintik.

Francisc Ungureanu, főtítkár

A gimnázium felkészített az életre...

Történelmi tény, hogy Szent István királyunk volt az, aki a kereszténységet megalapozta és megerősítette az országban. Ezért népének templomokat, iskolákat építtetett.

Az iskolákban sajátították el a hét szabad művészetet és az Egyház hitéletét. Feltehető, hogy a gyulafehérvári Majláth Károly Gusztáv Főgimnázium elődje a XI. század első évtizedében létezett. Az intézet 1922-ben vette fel gróf Majláth Károly Gusztáv főpásztor nevét, püspökségének 25 éves jubileumán. Így, azóta Majláth Főgimnáziumként tartják számon.

1941 őszén lettem a gimnázium

diákja (karszám 192). A II. világháború külső eseményei az intézet szellemi és lelki jellegét nagymértékben megnehezítették. 1942 őszén az intézeteinket átadták a katonaságnak. Így 24 óra alatt átköltöztünk a teológia épületébe. Ennek ellenére felkészültségünk a kiváló tanári kar és szorgalmunk eredményeként biztosítva volt.

Utólag is elismeréssel gondolok vissza a gimnázium nevelési és oktatási rendszerére, amely belénk oltotta a fegyelmet, a tanáraink, szüleink és a nők iránti tiszteletet. Intézetünk a legrangosabb volt, diákjai a társadalom kiváló, becsületes, jól képzett tagjai lettek. A gimnázium utóda a GMGK kántoriskola, amely szükségéből épült, de folytatja a volt gimnázium oktató-nevelő feladatát.

Az 1941-es generáció sajnos csak hét évet tanult a Majláthban, mivel 1948-ban miniszteri rendelettel elkobozták intézeteinket! Ezért a diákság rákényszerült, hogy a már államosított gimnáziumokban szétszóródva tanuljon tovább, de magukkal vitték tarisznyájukat, melyben ott volt az életre szóló útravaló: a tudomány, a hit és a becsület.

Rácz István

Egység a családban

Családos lelkinap Temesváron

Gyönyörű tavaszi napon tartottuk a temesvár-józsefvárosi plébánián a családok nagyböjti lelkinapját. Vártuk ezt a napot, amelyen lelkileg feltöltödtünk, és egy kicsit jobban felkészülhettünk Húsvét ünnepére.

A találkozónkon szeretettel köszönthettük Pál József Csaba resicabányai plébánost, egyházmegyei családreferenst. A lelkinapot Tóth Attila tasnádszántói plébános és a nagyváradi Kovács házaspár vezette.

Az első előadás keretében a férfi és a nő szerepekről beszélgettünk el játékos formában. Kiemeltük azt a sok jó és pozitív tulajdonságot, amit házastársunkban felfedezünk, sajnos néha elfelejtünk, de újra felismerhetjük. Jó volt kimondani és hallani, hogy mennyi sok jót látunk egymásban. Elhatároztuk, hogy ezekre jobban odafigyelünk, sőt igyekezzünk egymásból minél inkább a jót előhozni. Mindezt nem egyedül kell tennünk, mert Isten kegyelme, szeretete ott van mindig velünk. Akár egy kis pihe, ami a tenyerünkön pihen, és behunyt szemünk miatt nem látjuk. Viszont ha megnyitjuk szívünket, biztosan érzékelni fogjuk.

Kovács László és Katalin egyszerűen és hitelesen beszéltek a családi egységről. Tanúságtévésük az életükben gyökerezett, és nekünk is konkrét segítséget nyújtott. „A házasság olyan akár a csecsemő. Tiszta kell tenni és táplálni kell... hangzott el kedves előadóinktól. Igen, ilyen egyszerű ez. Minden félreértés tisztázása a házastársak között a kapcsolat fejlődéséhez és növekedéséhez vezet. Az egymással töltött minőségi idő nagyon sok feszültséget felold. Ebben a folyamatban is mindig van segítségünk. Hiszen a szentségi házasság megkötése óta velünk működik Jézus.

Az egy órás páros séta az egymással töltött idő és beszélgetés örömet nyújtotta nekünk.

A napot záró szentmisén Istennek ajánlottuk jó elhatározásainkat, amelyeket kis papírra írva helyeztünk az oltárra. Reméljük, hogy ez az együtt töltött nap segít abban, hogy jobban megéljük házastársi és szülői hivatásunkat.

Hálások vagyunk Istennek családos közösségünkért, és mindenkiért, aki plébániánkon segít abban, hogy szép családos életet éljünk.

Dotterer-Kiszely Anikó

Az Isten Szava

A vallásos szülők a pár hónapos gyermeket is magukkal viszik a templomba, vasárnapi misére. Ő még nem ért semmit, s ha sírni kezd, esetleg a sekrestyéből hallgatják a misét, hisz ott van hangerősítés.

A nagyobbaknak, 3-4 éveseknek, már magyarázat az anyuka, és imára kulcsolja a pici kezét. „Kis kacsóid összetéve szépen, imádkozzál, édes gyermekem!” Mert az ima létfontosságú: mentőöv az élet forratagában, támasz a nehézségben, megkönnyebbülés a lélek szorongásában, vagy egyszerűen párbeszéd az Istennel.

- De én nem hallom a választ, - bizonygatja egy hitetlen.

- Az Isten szavát nem füllel halljuk, hanem valahol mélyen bent a lelkünkben, szívünkben érzékeljük. - Ilyen belső indítékot kapott (vagy választ kérdéseire, Istenhez intézett szavaira) sok ember, akiből szerzetes lett vagy szent. De akkor is válaszol az Isten, ha szemrehányást teszünk neki.

Illés egy ideig Szareftában, egy özvegyasszonynál lakott, aki őt táplálta, de nagy bánatára megbetegedett és meghalt az asszony fia. Illés, mielőtt megkérte az Istent, keltse életre azt, „Így kiáltott az Úrhoz: „Uram, Istenem, még az özvegyasszonyt is, aki engem táplál, így sanyargatod, hogy fiát megölöd?” (1 Kir 17,20). - Lecsillapodva már kérelemmel fordult az Úrhoz: „Uram, Istenem, térjen vissza, kérlek, e gyermek lelke testébe! - és meghallgatta az Úr Illés szavait.” (1 Kir 17,21)

Mert az Isten nem haragtartó, és cselekedettel is tud válaszolni. De... „az Istennek minden lehetséges” (Mt 19,26), így hangos szóval szólította

meg a gyűlölködőt, aki „még mindég dühtől lihegve halállal fenyegette az Úr tanítványait... Saul, Saul, miért üldözel engem?” (Csel 9, 4)

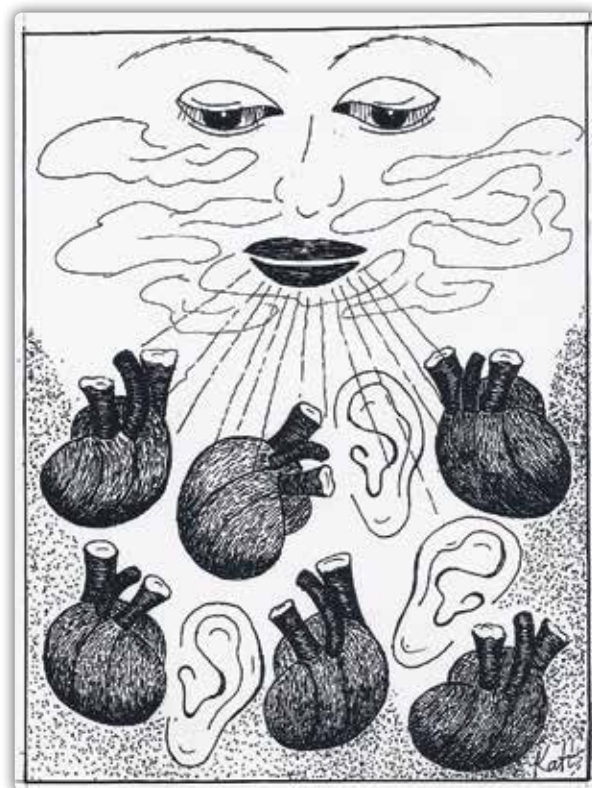
A Biblia számtalan csodát emleget, amikor hallható volt az Úr szava. Mózeset sok tanácsal, törvénnyel látta el az Úr, pl. „üsd meg a kősziklát és víz jön ki belőle, hogy igyék a nép.” (Kiv 17,6), és a nép olthatta szomját.

De az ifjú Sámuel is megszólította, aki ál-mából felébredve azt hitte, Héli hívta - „Sámuel, Sámuel!” - de amikor megértette, ki szólott hozzá, így válaszolt: „Szólj, Uram, mert hallja a Te szolgád!” (1 Sam 3,10)

- Az akkor volt, a bibliai időkben, hallom újból egy hitetlen ellenvetését. - A modern kori gépek zaja elnyomja az Úr szavait. Ma más világban élünk. Vagy mégse? Néha úgy tűnik, hogy hív valaki... Hív a templom harangja... szólít egy belső hang misére, zarándoklatra... hív és úgy érezzük, mennünk kell.

Jó ismerősöm, aki keresztény ugyan, de nem katolikus. Az egész család békés, jószívű, segítőkész emberekből áll, ám nem sokat járnak a templomba. És mégis! Egy belső hangtól indítva autóba ült családjával együtt, és aug. 15-én, Nagyboldogasszony napján, elzarándokolt Mária Radnára.

Életében először de talán nem utoljára... És elragadtatva, aprólékosan számolt be nekem élményeiről.

Egy másik vallásos keresztényt rossz barátok akartak elszakítani a templomtól, Istentől. Megpróbált hatásuk alá kerülni, de orvosilag megmagyarázhatatlan, különös érzés jelent meg a testében: mintha tüdejét és belső részeit tépték volna ki és üres maradt a mellkasa. „Az Isten figyelmeztetése volt” - mesélte nekem. Csak a rossz lelkiismeret okozta ezt. De elmúlt, mert megtért.

Lám, az Isten mindenkit megszólít. „De hol van az Isten, hogy mindezt lát?” Hallom újból a hitlent. Hol van?

„Fűben, virágban, dalban, fában, születésben és elmúlásban, mosolyban, könnyben, porban, kincsben, ahol sötét van, ahol fény ég, nincs oly magasság, nincs oly mélység, amiben ő benne nincsen.”

(Wass Albert: Látható az Isten)

Kató Gizella

Pacienți de la Spitalul „Bambino Gesù” în audiență la Papa

Papa Francisc s-a întâlnit în 11 aprilie cu un grup de mici pacienți, de medici și de cadre medicale de la Spitalul

pentru Copii „Bambino Gesù” din Roma. Copiii, cu vârstele între 5 și 18 ani, fac parte dintr-un program documentar al televiziunii italiene, explorând experiența tinerilor pacienți și a familiilor lor în spitalul catolic. Întâlnirea cu Sfântul Părinte a avut loc într-o sală de lângă Aula Paul al VI-lea din Vatican.

Spitalul „Bambino Gesù”, aflat în apropierea Vaticanului, este cel mai mare centru pediatric din Europa. Tratează peste un milion și jumătate de pacienți an de an, cu copii care vin aici din toată lumea, pentru a se folosi de serviciile și echipamentele specializate. (...)

A ajunge la spital, a admis Papa Francisc, poate să fie un lucru care înspăimântă, și a glumit că unii copii au început să plângă la audiență pentru că l-au confundat pe Papă, îmbrăcat în alb, cu un medic, care vine să le dea o injecție. Dar o grijă iubitoare, a continuat el, îi poate liniști pe cei care se tem, iar medicii sunt chemați să îi trateze pe pacienți cu inimile

lor și cu iubirea lor, alături de aptitudinile lor medicale.

La final Pontiful a mulțumit personalului spitalului pentru că oferă „o mărturie de umanitate” prin modul în care îi tratează pe copiii aflați în grija lor. „Sunteți o familie”, a spus el, „și nu este nimic mai important decât aceasta”. (catholica.ro)

Pelerinaj la Dom - În 29 aprilie, credincioșii diecezei noastre s-au reunit, alături de preoții lor, în Catedrala episcopală, cu ocazia pelerinajului la catedrala „Sf. Gheorghe”.

C.E.R. - sesiunea de primăvară - La începutul lunii mai, Conferința Episcopală Română s-a reunit la Cluj pentru sesiunea de primăvară a C.E.R. Lucrările acestei sesiuni s-au desfășurat în perioada 3-5 mai în prezența episcopilor catolici de ambele rituri din România.

Întâlnirea diecezană a tinerilor din dieceza de Timișoara se desfășoară anul acesta în week-end-ul 12-14 mai la Timișoara.

Maria Radna - În 3 iunie, sâmbăta dinaintea Rusaliilor, sărbătoarea Coborârii Duhului Sfânt, preoții și credincioșii arhidiaconatului Montan merg în pelerinaj la sanctuarul marian de la Maria Radna. Același sanctuar va găzdui apoi, în 17 iunie, pelerinajul ministranților.

Vacanțe la Brebu Nou - În perioada 29 iunie - 2 iulie, familiile din dieceză au programat un timp de vacanță pentru familii în contextul acestui sat liniștit de munte, Brebu Nou. La câteva zile după-aceea, lo-

calitatea va găzdui, în perioada 10 - 14 iulie, tabăra diecezană a tinerilor.

În ciuda atacurilor teroriste, Papa tot merge în Egipt - Vaticanul a confirmat că nu s-a schimbat nimic legat de călătoria Papei Francisc în Egipt, la sfârșitul lunii aprilie, rămânând fixată conform planurilor inițiale, în ciuda atacurilor teroriste care chiar de Florii au mai dus

la moartea a 43 de persoane, dintre creștinii copti. Sfântul Părinte plănuiește să viziteze capitala egipteană Cairo în zilele de 28-29 aprilie, speranțele fiind de încurajare a dialogului catolico-musulman. Motivația nu a scăzut - ba dimpotrivă - după ce biserica coptă Mar Gerges din Tanta, Egipt, a fost ținta unui atac cu bombă, în urma căruia au murit 27 de persoane, alte 71 fiind rănite. O a doua explozie a urmat lângă o biserică din Alexandria, ucigând 15 persoane și rănind alte 35. Sinucigașul a încercat să intre cu forța în biserică, dar a fost oprit de poliție, din păcate detonând bomba. ISIS a revendicat ambele atacuri. Atacul din Alexandria l-a vizat probabil și pe Patriarhul copt Tawadros II, care celebra în acel moment în biserică. După celebrarea Liturghiei de Florii, Papa Francisc s-a rugat pentru victimele „atacului care din nefericire a avut loc astăzi lângă Cairo”, exprimându-și solidaritatea cu liderul copt. (catholica.ro)

Tiefe Sehnsucht nach Himmel

Als vor ungefähr 56 Jahren Juri Gagarin, nach seinem ersten bemannten Weltraumflug, heil und erfolgreich zurück zur Mutter Erde kam, berichtete er in zahlreichen Interviews, dass er im Weltall weder Gott noch sonst einem Engel oder gar einer Himmelspforte begegnet sei. Natürlich steckte gezielte Staatspropaganda dahinter. Dieser Weltraumflug sollte nebenbei auch das atheistische Weltbild der damaligen Sowjetunion bewusst untermauern und den Glauben an einen Gott und an ein Jenseits als Lüge und Volksopium endgültig entlarven.

Die Kirche feiert trotzdem ganz bewusst das Fest Christi Himmelfahrt. Himmelfahrtsgeschichten sind keine christlichen Erfindungen. Ähnliche Geschichten, wie die in der Apostelgeschichte wurden in der Antike von vielen berühmten Menschen erzählt. So z.B. erzählt der römische Historiker Titus Livius das Lebensende des ersten römischen Königs Romulus, folgendermaßen: „Romulus hielt eines Tages vor den Mauern der Stadt eine Volksversammlung ab. Da brach plötzlich ein Unwetter los, das den König mit einer dichten Wolke umhüllte. Als sich die Wolke verzogen hatte, war Romulus nicht mehr auf Erden. Er war in den Himmel aufgefahren.“ Auch das Judentum kennt ähnliche Himmelfahrtsgeschichten. Denken wir doch nur an die beeindruckende Schilderung von der Entrückung des Elija in den Himmel im Feuerwagen.

Es ist daher naheliegend, dass sich auch Lukas dieser geläufigen Form antiker Entrückungsgeschichten bedient hatte. Nicht um einen Tatsachenbericht zu erstellen, sondern um in anschaulichen Bildern eine unaussprechliche Wahrheit auszudrücken. Nämlich, dass der letzte Weg und das endgültige Ziel unseres Lebens Gott ist. „Ich gehe zum Vater.“, so hat Jesus von sich gesagt. Dadurch hatte er nicht nur seine sondern auch unsere endgültige Bestimmung gemeint.

Andererseits darf man nicht aus den Augen verlieren, dass die Kirche im Laufe der Geschichte, den Blick der Gläubigen zu sehr auf den Himmel gerichtet hatte. So wie es die Apostel getan haben, die auch „unverwandt zum Himmel empor schauten.“ Dieses Starren zum Himmel (...) hatte zur Folge, dass man die irdische Realität zum Nebenschauplatz, bis hin zu einem Jamertal herabwürdigte. Dabei hat man scheinbar völlig vergessen, dass Gott die Welt so sehr geliebt hatte, dass

er selbst Mensch wurde um uns Weg, Wahrheit und Leben im Hier und Jetzt zu sein. (...)

Doch Vorsicht! Nur allzu schnell kann man dabei in die andere Extreme driften. (...) Am ambitionierten menschlichen Experiment, das Himmelreich hier auf Erden errichten zu wollen, sind sowohl der Kommunismus mit seiner Gleichmacherei und den geistigen Nivellierung, als auch der Kapitalismus, mit seinem maßlosen Konsumanspruch kläglich gescheitert. (...) Und doch schlummert eine tiefe Sehnsucht nach Himmel in jedem von uns!

Die Antwort auf die Frage nach dieser inneren Sehnsucht gibt uns Jesus selbst. Im heutigen Evangelium heißt es: „Siehe ich bin bei euch alle Tage bis zum Ende der Welt.“ Seine Menschwerdung war kein kurzes irdisches Zwischenspiel (...).

Daher müssen wir auch nicht in weiter Ferne suchen, nicht zu hoch empor blicken, wenn wir nach Jesus Christus Ausschau halten. Er ist nicht weit weg; er ist mitten unter uns, so wie auch Gott nicht irgendwo in einem entlegenem Himmel wohnt, sondern überall zugegen ist, verblüffend nahe, oft unerkant und unbeachtet. Im Obdachlosen und im Hilfsbedürftigen, im ungeliebten Nachbarn, im schutzsuchenden Flüchtling, in den fröhlichen Stimmen der Kinder, im Lächeln eines Menschen, in der Liebe und Güte die wir schenken und erfahren, in der Beziehung Liebender, in der Begegnung und in der Hingabe, in der Hilfsbereitschaft, in der Zärtlichkeit und Fürsorge und nicht zuletzt in jedem Gottesdienst den wir als Gemeinde feiern, im Wort und Sakrament. Jesus, Gottes Sohn, ist in einer lebendigen Beziehung unter uns Menschen gegenwärtig. Er ist sowohl beim Vater als auch bei uns, dank seiner grenzenlosen Liebe die keine Schranken kennt. (...)

Himmelfahrt ist kein Abschiedsfest, kein Aufbruch in ein fernes Nirgendwo. Himmelfahrt ist ein Fest der Vollendung weil es zum Vater führt. Er ist unser Himmel. Der Weg dorthin aber beginnt schon im Hier und Jetzt. Überall wo Gott spürbar und erfahrbar wird, geht der Himmel auf. „Weißt du wo der Himmel ist?“, hat der Dichter Wilhelm Willms einmal gefragt. Und er stellte fest: „Nicht so tief verborgen. Einen Sprung aus dir heraus, aus dem Haus der Sorgen. Nicht so hoch da oben. Sag doch ja zu dir und mir, du bist aufgehoben.“

Johann Loch-Karl

100 de ani de la INVITAȚIA MAMEI, la FATIMA ...

și 20 de ani de la „arătarea” Măicuței de la Fatima, la Reșița

Un secol se împlinește în zilele noastre, de la Arătarea Măicuței Sfinte, la Fatima- 13 mai 1917. Strigătul-invitație, este valabil și astăzi: „Converțiți-vă, converțiți-vă, converțiți-vă”!

Preasfânta Fecioară Maria, nu face altceva decât să ne invite să intrăm în *ritmul Iubirii Tatălui!* Privind la Mama Cerească, observăm că suntem invitați la a trăi în calitate de copii ai Tatălui, împlinind Voința Sa! Privind la viața Mariei, înțelegem că fericirea adevărată o dobândim prin răspunsul nostru inițial, prin „Fiat-ul” nostru, după care inima Îi înalță Magnificat-ul nostru personal! Viața Mamei Domnului nostru Isus Cristos ne învață că ascultarea de Voința Tatălui ne introduce în ritmul iubirii Lui! Și atunci înțelegem că timpul Lui nu este timpul nostru, atunci căutăm să înțelegem de ce a ales El să „întârzie” cu răspunsul la rugămintea noastră.

Arătările Preasfintei Fecioare Maria sunt clare semne de Iubire ale Tatălui, prin care El permite ca Mama, îngrijorată de starea nepotrivită a copiilor ei, să poată face ceva! Mereu Sfânta Scriptură ne vorbește despre „plinirea vremii”, înțelegem

atingă scopul mântuitor al Pedagogiei Sale Divine, Tatăl, Supremul Pedagog, Își alege singur Metoda. Iată cum El alege ca triumful Dumnezeului-Iubire să treacă prin Inima de Mamă! Din vremuri vetero-testamentare ni se prezintă Femeia Puternică prin care El zdrobește capul șarpelui. Puterea Femeii este izvorâtă din Ascultarea și Împlinirea Voinței Divine! ...Și câtă încredere îi acordă tinerei și firavei copile, Atotputernicul Dumnezeu! Da-ul Ei rostit Voinței Divine aduce salvarea întregii Creații. Noua Evă, mama Vieții, mărturisește în Magnificat-ul ei: „*Preamărește sufletul meu pe Dumnezeu, Mântuitorul meu, căci a privit spre umilința servei Sale... mari minuni a făcut pentru mine Cel Atotputernic, Sfânt este Numele Lui*”. Se pare că Fecioara a intrat din mers în ritmul iubirii Tatălui, însă El a ales-o din Veșniciei, S-a oprit asupra Ei în momentul Bunei Vestiri! Soarta Mamei este și a noastră, păstrând proporțiile. Dacă și noi vom merge pe Cale în Ritmul Tatălui și nu al lumii, nu este meritul nostru, ci este efectul Iubirii Lui fără de margini!

Până ce Cristos nu Se va întrupa

că există un Plan de Iubire al Tatălui! A ales multe momente, Tatăl nostru Iubitor și Milostiv, în Istoria Mântuirii, prin care a intervenit cu Harul Său Ajutător pentru convertirea copiilor Săi! (...)

Pentru ca să-Și atingă scopul mântuitor al Pedagogiei Sale Divine, Tatăl, Supremul Pedagog, Își alege singur Metoda. Iată cum El alege ca triumful Dumnezeului-Iubire să treacă prin Inima de Mamă! Din vremuri vetero-testamentare ni se prezintă Femeia Puternică prin care El zdrobește capul șarpelui. Puterea Femeii este izvorâtă din Ascultarea și Împlinirea Voinței Divine! ...Și câtă încredere îi acordă tinerei și firavei copile, Atotputernicul Dumnezeu! Da-ul Ei rostit Voinței Divine aduce salvarea întregii Creații. Noua Evă, mama Vieții, mărturisește în Magnificat-ul ei: „*Preamărește sufletul meu pe Dumnezeu, Mântuitorul meu, căci a privit spre umilința servei Sale... mari minuni a făcut pentru mine Cel Atotputernic, Sfânt este Numele Lui*”. Se pare că Fecioara a intrat din mers în ritmul iubirii Tatălui, însă El a ales-o din Veșniciei, S-a oprit asupra Ei în momentul Bunei Vestiri! Soarta Mamei este și a noastră, păstrând proporțiile. Dacă și noi vom merge pe Cale în Ritmul Tatălui și nu al lumii, nu este meritul nostru, ci este efectul Iubirii Lui fără de margini!

în noi, inima noastră nu va putea picura magnificat-ul nostru! Din cei 100 de ani de la Arătările Fecioarei Maria la Fatima, 20 de ani sărbătorim de la așezarea pietrei de temelie pentru biserica greco-catolică Preasfânta Fecioară Maria de la Fatima, din Reșița! În toamna anului 1997, prin alegere de Sus, după ce i-am cerut Tatălui, la Medjugorje, noi, credincioșii Parohiei greco-catolice din Reșița, reînviată după interdicția din 1948, am avut parte de minunea că Maria, Măicuța lui Isus și a noastră și-a ridicat singură biserica Fiului ei. Este o minune pentru că biserica începută în 1997, al cărei proiect a fost susținut financiar de către IPS Sa Ioan Ploscaru, a fost sfințită în mai 2000 de către Preasfințitul Alexandru Mesian, care a susținut ridicarea acestui sfânt locaș atât spiritual cât și financiar! Cu binecuvântarea Preasfințitului Alexandru, prin jertfa părintelui Dr. Marius Petru Pop din Lugoj și a domnului jurnalist francez Dominiq Combette, prin acțiunea noastră, „cărămida”, a credincioșilor, sub observarea Directorului de șantier, doamna Valeria Horvat-credincioasă greco-catolică, Părintele Protopop Marian Ilie Ștefănescu a avut bucuria de a coordona ridicarea locașului de cult închinat Mamei Domnului și a noastră!

Mulțumim lui Dumnezeu că astăzi suntem martori ai Iubirii Mamei Cerești, la 100 de ani de la Apariția ei, la Fatima! Fie ca ritmul inimilor noastre să bată în ritmul iubirii lui Dumnezeu!

Fie ca, așa cum Blajul a fost „Mica Romă”, și Reșița să devină o „Mică Fatima”!

Prof. Elena Ștefănescu

Școala familiilor

Castel Gandolfo, 13-17 martie 2017
partea I

„Așa cum merge familia, așa merge națiunea și
așa merge toată lumea în care trăim.”
Papa Ioan Paul al II-lea

Familii din peste 55 de țări s-au reunit la Castel Gandolfo, în perioada 13 și 17 martie 2017, pentru a participa la Școala Familiilor Noi. Din România au participat familii din Timișoara, Cluj-Napoca, Brașov, Miercurea-Ciuc, Biertan (Județul Sibiu) și Huși (în total un număr de 11 familii - 22 adulți și 4 copii).

Împreună cu ceilalți membri ai familiei mele am avut plăcerea de a trăi și în acest an la Castel Gandolfo câte-

va zile cu adevărat deosebite; inimile noastre au fost cucerite de această experiență unică, profundă, pe care Dumnezeu ne-a dat-o să o trăim cu ocazia acestei întâlniri planetare. În această perioadă am simțit cum unitatea s-a produs la nivel micro și am realizat că nimic nu ne împiedică să o realizăm și la nivel macro.

În cadrul Școlii au fost prezente două treimi din participanții (de pe 5 continente) de la evenimentul orga-

nizat la Loppiano în perioada 10-12 martie 2017 și unde totul s-a desfășurat într-o atmosferă de familie ce s-a respirat într-o manieră planetară. 100 de experți internaționali (economiști, psihiatri, pedagogi, psihologi) au abordat tema **Pactul conjugal - un laborator multi-cultural**, chiar și multi-spiritual, foarte viu, calificat. Evenimentul s-a transmis live pe internet și s-a bucurat de peste 9000 de contacte.

Workshop-urile au fost dedicate și acolo tot relațiilor părinți-copii, precum și relației de cuplu în diferite anotimpuri ale vieții.

Revenind la Școala Familiilor Noi, aceasta a urmărit să facem un pas înainte în relația cu celălalt și, practic, cu Dumnezeu, să ne hrănim din spiritualitatea unității. Am avut ajutorul specialiștilor din diferite domenii pentru a învăța cum putem înfrunta diferitele problematice ale familiilor. Ni s-a oferit oportunitatea interacțiunii în grupuri mici, cu Isus în mijloc; am participat la o serie de exerciții de aprofundare a reciprocității, exerciții de abordare a propriilor crize familiale, exerciții de conștientizare a modului în care putem da contribuția noastră pentru crearea lumii unite, exerciții de educație a copiilor în modul cel mai oportun, călăuziți de arta de a iubi. Școala a urmărit să nu ne blocăm de barierele lingvistice, de obișnuințele specifice diferitelor națiuni, să ne sprijinim cu prietenie și iubire. Și am realizat cu toții că sunt mii de situații în care să ne iubim.

Pentru copii a fost gândit un program adaptat; au fost derulate programe antrenante pe diferite categorii de vârste, desfășurate atât în

(continuare la pagina 20)

Din activitatea Asociației Medicilor Catolici Reșița

În 6 Aprilie 2017 Asociația Medicilor Catolici Reșița împlinește 19 ani de la constituire iar cu această ocazie prezentăm un raport de activitate asupra realizărilor anului 2016. Bilanțul fost realizat sub semnul anului jubiliar dedicat „Milostivirii Divine” de către Papa Francisc. Pentru membrii asociației a constituit un îndemn la trăirea radicală a Evangheliei în cele trei domenii de activitate: spiritual, medical și social-educational.

Pentru formarea spirituală a membrilor asociației s-au aprofundat teme precum: Mesajul Sfântului Părinte cu ocazia Zilei Mondiale a Bolnavului 2016: „Faceți tot ce vă va spune” (In 2,5), Meditație despre Milostivirea Divină de Dietrich Bonhoeffer, Personalitatea Mariei, Familia în exortăția „Amoris Laetitia” a Papei Francisc, etc.

În plan medical, cu ocazia Zilei Mondiale a Bolnavului în februarie 2016, am încercat să construim unitatea prin credință între bolnavi și personal medical. Astfel în cele două parohii din oraș s-au prezentat un număr de 100 credincioși cărora li s-a măsurat tensiunea arterială și glicemia și li s-a oferit Paracetamol și 9 Vita. La cabinetul medical „Ecodiagnostic”, care funcționează la sediul asociației au fost examinați 905 pacienți din care 69 gratuit, persoane aflate în nevoi sociale, cu afecțiuni oncologice și copiii centrului de zi „Copiii lui Isus”. Conform contractului de colaborare încheiat cu Primăria Ezeriș s-a continuat acordarea de examinări ecografice gratuite pentru cei asistați în centrul de zi pentru persoanele vârstnice defavorizate, ce funcționează în satul Soceni. În cadrul acestei colaborări, în anul 2016 un număr de 176 de pacienți au beneficiat de ecografii gratuite oferite de două ori pe lună.

Pentru educația medicală continuă s-au prezentat teme medicale lunare precum: virusul Zika, lepra, hepatita, boala prionică.

Activitatea de educație sanitară a cititorilor revistei „Vita Catholica Banatus” și a membrilor asociației se face prin dezbaterea lunară a unor teme medicale, publicate la pagina medicală a revistei diecezane.

Activitatea social-caritativă se desfășoară în cadrul Centrului de Zi pentru copii „Copiii lui Isus”. Conform Deciziei nr.3127 din 27.09.2016, asociația noastră este acreditată ca furnizor de servicii sociale pe perioadă nedeterminată de către Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice. Centrul asigură asistența medico-socială pentru 29 copii proveniți din 16

familii cu probleme sociale, dintre care 9 monoparentale și 2 adolescenți abandonați de mamă, cu tată necunoscut. În decursul anului, pedagogul social Țvetco Rebegilă împreună cu asistenta socială Oana Filip au continuat efectuarea anchetelor sociale trimestriale. La Centrul de Zi „Copiii lui Isus”, frecvența medie a fost de 27 copii care au beneficiat zilnic, de luni până vineri, de masa caldă și supravegherea la pregătirea lecțiilor de către o echipă de voluntari, cadre didactice, rechizite gratuite la începutul anului școlar.

Pentru formarea spirituală a copiilor beneficiari, s-a susținut financiar participarea lor la tabere și programe spirituale pentru copii și tineri la nivelul arhidiaconal, diezezan ori național și s-au organizat serbări cu ocazia sărbătorilor. Prin parteneriatul cu Centrul de Zi „Maria” din cadrul Consiliului Local al Municipiului Reșița, copiii centrului nostru au participat la activități sportive organizate cu ocazia Zilei Copilului unde au obținut diplome, medalii, o cupă-locul III la Fotbal și pungi cu dulciuri. Prin parteneriatul cu Asociația Rumanien Hilfe Gotha, cu ocazia sărbătorilor de Crăciun 30 copii din 16 familii au primit pachete individuale oferite de o delegație de doi membri ai asociației din Gotha.

Totodată un copil al centrului nostru a participat la Olimpiada Națională fază zonală Arad în 2016 unde a obținut locul I, fiind coordonat de: prof.coordonator Ailenei Gentile Eduard și prof. corepetitor Cristian Roșoagă.

Ne dorim ca și în anul 2017 să trecem Poarta Milostivirii cu fapte de iertare, slujire cu iubire a bolnavilor, a familiilor nevoiașe, dăruind pace celor sărmani.

(informații furnizate de
Dr. Victoria Roșoagă și Țvetco Rebegilă)

(urmare de la pagina 18)

Centrul Mariapolis, cât și în aer liber, o experiență unică și pentru ei.

În fiecare zi am experimentat câte o față a **Zarului iubirii în familie**. Astfel:

Fața 1: Ascultarea sinceră. Să ne luăm suficient timp și spațiu pentru comunicare;

Fața 2: Să fim sensibili la sentimentele celorlalți;

Fața 3: Să folosim gesturi concrete în raporturile intrafamiliale;

Fața 4: Să fim în măsură să oferim siguranță;

Fața 5: Să fim atenți la tonul vocii;

Fața 6: Să fim atenți la ce trăiește celălalt.

Limbajul unic a fost cel al iubirii, astfel că s-a respirat miracolul familiei mari a Mișcării, organizatorii oferind chiar și posibilitatea deplasării, în două zile, la Rocca di Papa pentru vizitarea casei fondatoarei Chiara Lubich.

Înainte de a efectua vizita propriu-zisă, am trăit cu toții bucuria de a o avea în mijlocul nostru pe Ana Paula, asistentă medicală, care timp de 22 de ani a însoțit-o pe Chiara și care, de 31 de ani, locuiește în casa acesteia.

Chiara a pus în față noastră experiența vieții trinității, viața intimă a lui Dumnezeu, îndemnându-ne să încercăm să iubim dăruind, să nu cerem nimic în schimb, să iubim până a ne goli pe noi înșine. Iubea în mod special familiile, motiv pentru care promova ideea familiei creștine.

Am vizitat așadar casa acesteia, loc ce a adăpostit și primul Centru Mariapolis. Locația impresionează prin simplitate și modestie. Biroul, unde Chiara Lubich scria, prima și trimitea faxuri, este foarte impresionat și transmite o emoție aparte, prin faptul că a rămas exact așa cum l-a lăsat ea. Pe birou tronează o statuie a Fecioarei Maria, primită de la Papa Ioan Paul al II-lea. În dormitor, unde a trecut la cele veșnice, în fata patului se află două tablouri ce îi înfățișează pe Maria însingurată și pe Isus părăsit, tablouri la care ținea enorm; în fiecare dimineață se trezea cu fața la ele și le saluta cu entuziasm. În curte, în fața geamului de la dormitorul său, este amplasată o antenă pe care Chiara a denumit-o „Un monument al comuniunii spirituale”, deoarece îi permitea comunicarea cu întreaga lume. Vizita la casa Chiarei nu a fost deloc o vizită într-o casă goală, am resimțit-o ca o vizită realmente în preajma Chiarei, pentru că prezența ei se simțea pretutindeni.

De asemenea, în cadrul Școlii s-a dezbătut tematica iubirii adevărate,

adică cea din Evanghelie, care ne pune pe noi în dispoziția de a-i iubi pe toți frații. Acest tip de iubire generează reciprocitatea. A doua exigență a acestei iubiri este aceea ca noi să iubim primii. Este o iubire concretă, care

se face una cu celălalt, așa cum s-a sacrificat Isus pentru noi (cea care găsește corespondență). Este un drum de perfecțiune care duce la unirea cu Dumnezeu, punându-l pe Dumnezeu pe primul loc, alegându-l pe El întru totul. Iubirea nu este numai emoție și sentiment; este o artă, pe care o putem rezuma în 5 puncte:

1. Să iubim primii;
2. Să iubim ca pe noi înșine, fără preconcepții;
3. Să iubim până la a ne face una cu celălalt, până la a intra în toată profunzimea sufletului său (ajungând la unitate de acțiune și gândire);
4. Să iubim pe toți. Pare ciudat, însă nu e de ajuns să rezumăm iubirea doar la propria familie. Iubindu-i pe toți suntem ca și cărbunele încins care nu lasă să se piardă căldura din interiorul propriei familii.
5. Să îl iubim pe Isus din celălalt. Să mergem dincolo de persoană și să vedem că în fiecare există daruri speciale. Nu este simplu deloc, necesită timp și o muncă continuă;

Doar cu Isus în mijloc, familia își definește propria identitate.

psih. Irina Vastag

Dr. Ernest M. Valea: Bazele spirituale ale medicinei alternative

03.04.2017 - La Editura Sapientia din Iași a apărut recent cartea *Bazele spirituale ale medicinei alternative. O analiză din perspectiva magisteriului Bisericii Catolice*, scrisă de dr. Ernest M. Valea. Cartea apare în colecția „Creștinism în contemporaneitate”, în format 14x20, are 270 de pagini și poate fi procurată de la Librăria Sapientia (www.librariasapientia.ro), precum și de la celelalte librării catolice din țară la prețul de 20 lei. Iată fragmente din prezentarea cărții făcută chiar de autor:

În urmă cu douăzeci de ani am tradus o carte despre medicina alternativă, scrisă de un medic elvețian, Dr. Samuel Pfeifer – *Vindecare cu orice preț?* (Ariel, Timișoara 1996) Aceasta a stârnit discuții aprinse la momentul respectiv, neexistând altă resursă care să exploreze vastul domeniu al medicinei alternative. (...)

După douăzeci de ani de frământări și experimentare personală a unor metode ale medicinei alternative, mă bucur să vă pot oferi o lucrare nouă, mai bine adaptată realității actuale din România și mai clar orientată spre discernerea *bazelor spirituale* ale metodelor medicinei alternative. Deși nu sunt medic, am îndrăznit să abordez acest domeniu în virtutea observației că medicina alternativă are mai mare legătură cu studiile religioase decât cu medicina clasică. (...) Cartea aceasta se adresează în primul rând celor ce vor să-și asume o trăire creștină

deplină, să trăiască în conformitate cu voia lui Dumnezeu și învățătura Bisericii și vor să știe pe ce poziție să se situeze față de medicina alternativă. În al doilea rând, chiar și cei care pretind că trăiesc total detașați de „religie” trebuie să știe că nu reușesc asta apelând la medicina alternativă. În al treilea rând, mă adresez cadrelor medicale care doresc să se informeze asupra mecanismelor ascunse ale acestor metode. Din câte știu, despre medicina alternativă nu se vorbește aproape deloc în facultățile de medicină, iar dată fiind amploarea acestui fenomen, medicii de astăzi trebuie să fie informați asupra ofertei venite din partea „concurenței”. (...) Așa cum arată titlul, e vorba despre o analiză a bazelor ei spirituale. De aceea, nu mă voi referi la studii științifice care validează sau neagă eficiența lor. (...) Abordarea mea urmărește elucidarea bazelor spirituale ale acestor metode, în special pentru folosul celor care doresc să rămână fideli învățaturii creștine.

Dat fiind acest cadru de lucru, e nevoie de un sistem de referință față de care să putem aprecia dacă o practică medicală alternativă și filosofia atașată ei este recomandabilă unui creștin. Acest sistem de referință nu poate fi decât învățătura Bisericii, mai exact, învățătura ei despre natura umană. Apoi voi descrie modul cum e văzută natura umană în hinduism, pentru că acolo găsim concepte des vehiculate în multe ra-

muri ale medicinei alternative, cărora e bine să le înțelegem originea și modul de funcționare în contextul în care au fost definite.

Corpusul lucrării îl constituie analiza principalelor forme ale medicinei alternative prezente în România. Voi aborda acupunctura, reflexoterapia, iridologia, Reiki, radiestezia, homeopatia, Ayurveda, medicina antroposofică, precum și unele metode îndeaproape înrudite cu ele (macrobiotica și terapia cu remedii florale Bach), urmărind în special latura lor spirituală și măsura în care conceptele spirituale sunt importante pentru vindecare. Așadar, abordarea mea vine din perspectivă creștină, nu este una pur fenomenologică. Adică nu doar „constat” cum funcționează aceste metode, ci încerc să le evaluez din perspectiva credinței noastre. După aceea, voi trage concluzii și voi formula recomandări generale.

catholica.ro

Puterea din care trăim

Mesajul Excelenței Sale Martin ROOS, episcop de Timișoara, cu ocazia Solemnității Învierii Domnului – Sfintele Paști 2017

Sfintele Paști sunt sărbătoarea încrederii, sărbătoarea unui nou început asemănător celui pe care îl putem observa și afară, în natură, în săptămânile acestea. Însă, aproape proverbialul ciclu neîntrerupt al morții și renașterii, cântat adesea de poeți, ar fi mult prea puțin, prea slab, pentru a putea fi viabil. Fundamentul pe care se clădește credința noastră creștină, în care este ancorată speranța noastră, este însăși moartea și învierea lui Isus Cristos, mântuitorul nostru.

El, cel bogat, s-a făcut sărac de dragul mântuirii noastre, a luat chip omenesc și a acceptat să fie părtaș la toate eșecurile noastre, a luat asupra sa toate păcatele și, prin aceasta și toate nevoile noastre; da, El însuși s-a făcut părtaș cu noi de suferințe și de moarte, împăcându-ne prin acestea toate cu Dumnezeu și cu semenii noștri, prin ispășirea înfăptuită pe lemnul crucii. Prin rănilile sale sfinte, am fost mântuiți (cf. Is 53,5). El a devenit pentru noi salvatorul, mântuitorul lumii!

Din acest motiv, crucea și mântuirea Domnului și Mântuitorului nostru sunt centrul și temelia credinței noastre; acela care a murit pentru noi pe Cruce, iar apoi tot pentru noi a și înviat din morți, el este unul și același, este unicul, este puterea din care trăim și pe care creștem, în care ne încredințăm cu viața noastră creștină. Aceasta este și vestea adusă și lăsată nouă drept moștenire de către apostoli; este profesiunea noastră de credință încă dintru începuturi: creștini fiind, suntem chemați să sărbă-

torim an de an moartea și învierea lui Cristos, reafirmându-ne astfel credința în El.

Primii creștini îl vedeau în Isus cel Răstignit pe Mielul de ispășire, pe acela care încărcat cu păcatele poporului lui Israel, neamul Vechiului Testament, era alungat în pustiu pentru a pieri acolo, drept sacrificiu reparatoriu al iudeilor către Dumnezeu lor. Din această postură însă, Cristos, Mielul lui Dumnezeu, nu s-a jertfit pe altarul Crucii doar pentru păcatele un singur popor, ci pentru acelea ale tuturor neamurilor și ale tuturor oamenilor; astfel Dumnezeu a acceptat această jertfă și l-a așezat pe Cristos, la un loc de cinste, alături de sine, la dreapta sa, recunoscându-l drept Mesia, drept Unul Domnului. Îl mărturisim deci, pe bună-dreptate pe acest Isus Cristos, ca fiind Domnul și Mântuitorul nostru, deoarece pe el l-a confirmat Dumnezeu și l-a primit ca jertfă pentru noi toți.

Creștini fiind, suntem oamenii unui optimism adevărat, tocmai datorită cuvintelor lui Cristos: Nu vă temeți, căci eu am biruit lumea! (Cf. In 16,33). Faptul că anul acesta putem celebra Paștele împreună cu aproape toți aceia, care se numesc pe sine creștini, se datorează pur și simplu calendarului. Aceasta nu trebuie însă să micșoreze bucuria

noastră, fiind totuși un semn al faptului că, dacă am dovedi mai multă înțelegere, mai multă umilință adevărată și mai multă iubire frățească vie, atunci cu siguranță am putea serba mereu împreună cea mai mare sărbătoare creștină. Însă ceea ce azi nu este, nu înseamnă că nu se poate înfăptui mâine!

Cu încredere în puterea lui Dumnezeu, să ne dorim reciproc ca tăria și harul său să ne însoțească în aceste zile binecuvântate ale solemnității Învierii: Cristos a înviat! Adevărat a înviat!

Timișoara, în Duminică Învierii, a Anului Domnului 2017

† Martin,
Episcop de Timișoara

Sf. Rita din Cascia, călugăriță

22 mai

S-a născut în jurul anului 1381, la Roccaporena, un sat de munte la 710 m altitudine, în comuna Cascia, provincia de Perugia. Părinții săi, Antonio Lottius și Amata Ferri, erau deja maturi când s-au căsătorit, și numai după doisprezece ani s-a născut Rita, ca un dar al Providenței.

Viața Ritei a fost o întrețesută de fapte minunate, pe care tradiția, din care avem puține informații, ni le-a transmis; dar, ca în toate legendele, există, fără îndoială, un fond de adevăr.

Se povestește, așadar, că mama, foarte pioasă, a avut viziunea unui înger ce îi vestea graviditatea târzie, că vor avea o fiică și că o vor numi Rita. Sub acest aspect, există o asemănare cu Ioan Botezătorul, care și el s-a născut din părinți bătrâni și numele i-a fost sugerat într-o viziune. Întrucât la Roccaporena nu exista o biserică cu baptisteriu, micuța Rita a fost botezată în biserica „Santa Maria della Plebe”, din Cascia. De copilăria ei se leagă o minune. La câteva luni de la naștere, părinții au început să ia fetița cu ei la munca câmpului, punând-o într-un coș de papură, destul de aproape. Într-o zi, când micuța se odihnea la umbra unui copac, în timp ce părinții erau mai departe, un roi de albine i-au înconjurat capul fără să o înțepe, ba chiar unele dintre ele au intrat în leagăn, lăsând acolo miere. Între timp, un țăran, ce se rănise la mână cu o seceră, a lăsat munca pentru a alerga la Cascia ca să fie îngrijit; trecând prin fața leagănului și văzând scena, a încercat să alunge albinele și a urmat astfel a doua fază a minunii: în timp ce încerca să îndepărteze albinele, rana i

s-a vindecat complet. (...)

Rita a crescut în ascultare față de părinți, care, la rândul lor, i-au transmis fiecei, atât de mult așteptată, cele mai vii sentimente religioase. Și-a trăit copilăria și adolescența în liniștita localitate Roccaporena, unde familia sa avea o poziție bună și un anumit prestigiu, întrucât se pare că membrii familiei Lottius erau incluși printre „pacieri” (pacificatori) între controversele civile și penale ale localității.

Deja din primii ani ai adolescenței, Rita și-a manifestat deschis vocația pentru o viață călugărească. Ori de câte ori era posibil, alerga la Mănăstirea „Sfânta Maria Magdalena”, aproape de Cascia, unde probabil avea o soră sau o rudă. Frecvența și biserica „Sfântul Augustin”, alegându-i ca protectori pe sfinții care erau venerați acolo (în afară de sfântul Augustin, Ioan Botezătorul și Nicolae de Tolentino, canonizat apoi în anul 1446).

Avea 13 ani când părinții, obligați să o facă, au logodit-o cu Fernando Mancini, un tânăr din localitate, cunoscut pentru caracterul său puternic, impetuos, conform unora, brutal și violent. Rita nu a fost entuziasmată, întrucât altele erau aspirațiile ei, dar în epoca aceea, căsătoria nu era stabilită de logodnici, ci de interesele familiilor. Ea a trebuit să cedeze insistențelor părinților și să se ofere ca mireasă tânărului ofițer care comanda garnizoana din Colegiacone, căruia i-a fost „victimă și soție”. A suferit din partea lui tot

felul de maltratări, fără a se plânge, cerând cu umilință până și permisiunea de a merge la biserică. O dată cu nașterea celor doi gemeni și cu perseverența de a răspunde cu blândețe la violență, a reușit, cu timpul, să transforme caracterul soțului, să-l facă mai blând.

După câțiva ani, cei doi părinți bătrâni ai Ritei și apoi soțul au fost uciși într-o ambuscadă, într-o seară, când se întorceau acasă din Cascia. Fără îndoială, a fost acțiunea unuia care nu iertase violențele de mai înainte.

Rămăsă văduvă, Rita s-a retras în Mănăstirea augustinienei „Sfânta Maria Magdalena”. Aici a trăit o viață sfântă, cu o spiritualitate aparte, în care era privilegiată pătimirea Domnului nostru Isus Cristos. Într-un extaz, ea a primit un stigmat aparte, pe frunte, care i-a rămas până la moarte. Viața ei de soție și mamă creștină, marcată de durerea și de necazurile umane, este și astăzi un exemplu.

A fost beatificată abia la 180 de ani după moartea sa și proclamată sântă abia la 453 de ani de la moarte.

calendarcatholic.ro

Zi de reculegere pentru tineri

Tirol, 1 aprilie 2017

(Foto: Lorette Zarin)

